

høier, naar det bliver et daarligt Aar, ja saa vil det uundgaeligt være til Tab for Statskassen. Det forekommer mig givet, at Supplementet til denne Afgang maatte være en Forøgelse i de daarlige Aar, saaledes, at naar den steg over et vist Beløb, ophævede man Tolden, og naar den sank under et vist Beløb, lagde man paa. Men det vil man nu af mange Grunde ikke kunne gjøre. Men saa forekommer det mig ogsaa givet, at hele denne Ordning i og for sig frembyder Vanskeligheder. Der er en anden Hovedbetragtning, og det er den, at vi saaledes ved at træffe Bestemmelser om en fremtidig Indtægtsopgiivelse paa et Tidspunkt, som vi ikke vide, naar det vil indtræde, under Forhold, som vi ikke vide, hvilke ere, gaa ud over Lovgivningsmagtens naturlige Kompetence. Vi skulle træffe Bestemmelser og give Regler paa Grundlag af de Forhold, som ere, og som vi kende, og paa Grundlag af de Krav, som stilles, men naar nye Tider komme, hvor Forholdene maatte ere ganske andre og stille andre Krav, ja saa maa vi overlade til den Tid ogsaa at drage Omsorg for, hvorledes den vil ordne Forholdet. Jeg vil ogsaa gjøre opmærksom paa, at dette Princip dog ingenlunde har vundet udelst Bifald. Det kom først frem i Folkethinget i Samlingen 1874—1875 i et Udvalg, men Flertallet kunde ikke tiltræde Forslaget, da man maatte anse det for rettest, naar Mulighed for at nedsette Toldindtægterne atter skulde indtræde, at have forbeholdt Lovgivningsmagten sin fulde Frihed til at bestemme, hvilke Artikler Toldnedsettelse skulde komme til Gode efter samtlige de til den Tid tilstedeværende Forhold, men blandt det Mindretal, som anbefalede Forslaget, var mærkelig nok ogsaa den nuværende Ordfører for Folkethingets Toldudvalg, skjøndt han i en foregaaende Samling, saavidt jeg skjønner, klart og bestemt og korrekt netop havde udtalt sin Misbilligelse af, at et saadant Forslag blev opstillet. Jeg skal i saa Henseende tillade mig med den høitæredede Formands Tilladelse at oplæse disse Udtalelser, som findes i Folkethingstidenden for 1872—1873 Sp. 4345—4346. Der bemærker Ordføreren: „Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne endelig har henrykket til det Forslag, som den ærede Minister antydede, nemlig, at der skulde ske en Nedsettelse, efterhaanden som Toldindtæg-

terne steg for saa den, saa den og saa den Artikel i en bestemt Rækkefølge, skal jeg bemærke, at jeg ikke anser det for rigtigt at indføre en saadan Bestemmelse i en Lov. Jeg kan heller ikke billige, at vi træffe saadanne Bestemmelser, som tilhøre Fremtiden, i en særlig Lov, og derved binde Repræsentationen i saa Henseende. Den fremtidige Repræsentation maa afgjøre med den fremtidige Regjering, hvor store Nedsettelser, der kan taales, og hvilke Nedsettelser der bør finde Sted. Vi skulle ikke indsette slige Bestemmelser i særlige Love og paa denne Maade tage mere og mere af Stattebevillingsretten bort fra den til enhver Tid værende Repræsentation. Denne Bestræbelse herfor, som vi oftere have mødt, kan jeg ikke andet end misbillige, og jeg ser i dette Forslag fra den ærede Minister en Ytring af den samme Bestræbelse.“ Det vil altjaa ses, at det der karakteriseres som Bestræbelse for endogsaa at indskrænke Stattebevillingsretten. „Derjom vi maa antage, at der senere, om ikke lang Tid, vil kunne opnaas en saadan Stigning i Toldindtægterne, at vi af den Grund kunne gaa til yderligere Nedsettelse, kan der for det Første blive Spørgsmaal om, hvorvidt vi skulle foretage Nedsettelse i Toldindtægterne eller i andre Afgifter. Det er jo ingenlunde sikkert, at en Forøgelse af Toldindtægterne netop skal bringe os til at nedsette Toldindtægterne.“ Jeg kan ganske henholde mig til disse Betragtninger, som jeg finder i det Væsentlige fuldkomment grundede. De vise netop, hvorledes det i Virkeligheden er en Foregriben fra den nuværende Lovgivningsmyndigheds Side at udstrække sin Kompetence til fremtidige Forhold, som vi ikke bør indlade os paa. Det kan være, at Staten til den Tid, naar disse Nedsettelse skulle indtræde, har Krav paa de Penge og paa mange flere, og saa have vi sagt: Ja, nu skulle de bortfalde. Saa kan man maatte sige: Ja, men saa kan man enes om en Forhøielse, men det er jo ikke sagt, at det gaar saa let, saa kan der stilles Fordringer om, at man skal have en Revision af hele den bestaaende Stattelovgivning, og saa kommer derved den ene Part under en Tvang, som Erfaringerne vise, at det ikke er heldigt at udsætte den for. Jeg skal derfor blot tage mit Forbehold lige overfor dette Princip